

portal

L'imperatiu de la noviolència

Marina Llansana Rosich

Llicenciada en Filologia Catalana per la UAB i en Periodisme per la UPF. Consultora en comunicació. Vicepresidenta segona d'Òmnium Cultural.

@marinallansana

Després de 52 sessions del judici a la democràcia, els al·legats finals dels presos polítics van deixar bona part del país en estat de xoc emocional. La indignació per la falta de proves, la brutalitat de les acusacions i l'angoixa per l'espera d'una sentència previsiblement injusta, van trobar una única esclatxa d'esperança: la noviolència¹ com a forma d'acció política que permet a les societats democràtiques canviar les lleis injustes.

Aquesta és l'eina més poderosa que continua tenint la societat catalana per fer front a la repressió i per aconseguir l'objectiu polític de la llibertat. La història demostra que els pobles han aconseguit canviar lleis injustes i conquerir drets i llibertats gràcies a l'acció noviolenta. La desobediència civil noviolenta és el poder dels qui no tenim «el poder». I és del tot legítima davant la violència estructural dels estats que permeten injustícies i desequilibris extrems entre els seus ciutadans.

¹ Malgrat que la forma normativa d'escriure aquest terme, segons l'IEC, seria no-violència, en aquest número d'*Eines* hem preferit emprar el neologisme 'noviolència', com és habitual entre els col·lectius que practiquen i defensen aquesta forma de lluita.

El teòric de la justícia John Rawls (1921-2002) als EUA, i el filòsof Jürgen Habermas (1929) a Alemanya han estudiat la desobediència civil dins l'Estat de dret, i la defineixen com una acció col·lectiva, pública, noviolenta, de caràcter polític, no clandestina, conscient i voluntària, contrària a la llei però fidel de fons a la legalitat, que apel·la al sentit de la justícia i a uns principis ètics superiors per poder canviar les lleis, sempre dins els principis d'igualtat i imparcialitat. L'acció noviolenta sorgeix quan els canals establerts en una democràcia per aconseguir els canvis no funcionen, perquè els àrbitres són parcials i els governants no escolten o imposen unilateralment mesures que són rebutjades per amplis sectors de la població. Exactament el cas que vivim.

Així doncs, davant de l'abús d'una sentència condemnatòria, tindrem l'obligació de tornar a exercir els mateixos drets que hauran estat condemnats: manifestar-nos, expressar-nos, votar. Perquè és legítim, perquè tenim el poder de fer-ho i perquè tenim l'obligació, com a ciutadans conscients i lliures, d'opo-

sar-nos pacíficament a la violència de l'Estat. ■